

Folketingets Social-, Indenrigs- og Børneudvalget

Slotsholmsgade 10
1216 København K
Telefon 72 28 24 00
oim@oim.dk

Sagsnr.
2018 - 1612

Doknr.
529809

Dato
23-04-2018

Folketingets Social-, Indenrigs- og Børneudvalg har d. 23. marts 2018 stillet følgende spørgsmål nr. 368 (alm. del) til økonomi- og indenrigsministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Claus Kvist Hansen (DF).

Spørgsmål nr. 368:

”Ministeren bedes oversende en detaljeret redegørelse for, hvilke nationale love og regler, som ville begrænse/forpligte en dansk kommune i den situation, hvor kommunalbestyrelsen i kommunen besluttede udelukkende at ville tilbyde ikke-rituelt slagtet kød i kommunens offentlige institutioner, men at man samtidig - af hensyn til f.eks. religiøse minoriteter - ville tilbyde et vegetarisk alternativ. Spørgsmålet ønskes besvaret med det udgangspunkt, at begrundelsen for kommunalbestyrelsens beslutning er, at kommunalbestyrelsen ikke finder, at rituelt slagtet kød i offentlige danske institutioner skal finansieres af skatteborgerbetalte midler. For hver af disse love og regler bedes ministeren desuden redegøre detaljeret for, hvordan den pågældende kommune ville være begrænset/forpligtet.”

Svar:

Jeg kan helt generelt oplyse, at en kommune ved sine beslutninger er bundet af lovgivningen, herunder almindelige offentligretlige retsgrundsætninger, hvilke bl.a. omfatter kravet om saglighed i forvaltningen, proportionalitetsgrundsætningen og lighedsgrundsætningen.

Det følger af grundsætningen om saglig forvaltning, at en kommunal beslutning skal være båret af sagligt vedkommende hensyn og præmisser. Hvilke hensyn og præmisser, der er saglige, beror på en vurdering af den relevante lovgivnings formålsparagrafer, indhold i øvrigt, forarbejder m.v.

Det beror således på en konkret vurdering af dels det relevante lovgrundlag, dels de hensyn, som en kommune ønsker at lægge til grund ved en beslutning, om en kommune som følge heraf vil være bundet - begrænset og/eller forpligtet - i forhold til kommunens eventuelle ønsker om beslutninger på området.

Der er ikke inden for mit ministeriums område love og regler, som begrænser eller forpligter en kommune i den beskrevne situation.

Jeg har dog som økonomi- og indenrigsminister ikke har ansvaret for al lovgivning vedrørende kommuner.

Økonomi- og Indenrigsministeriet har derfor hørt Børne- og Socialministeriet, Sundheds- og Ældreministeriet og Undervisningsministeriet, om disse ministerier eventuelt har love og regler, som beskrevet i spørgsmålet. Jeg vurderer, at disse tre ministerier er de mest relevante ministerier i forhold til det rejste spørgsmål.

Børne- og Socialministeriet har i den forbindelse henvist til børne- og socialministerens svar af 27. februar 2018 på SOU alm. del spørgsmål 208-211 vedrørende bl.a. dagtilbudslovens krav til indholdet eller sammensætningen af frokostmåltid til børn i dagtilbud.

Ministeriet har videre oplyst, at der ikke på ministeriets område i øvrigt er nationale regler, der regulerer spørgsmålet om måltider i kommunale tilbud.

Sundheds- og Ældreministeriet har som svar på høringen tilkendegivet følgende:

”Sundheds- og Ældreministeriet kan oplyse, at kommunalbestyrelsen efter servicelovens § 83, stk. 1, nr. 3, har pligt til at sikre, at personer, der har behov for madservice, kan få tilbud om dette. Kommunalbestyrelsen skal efter serviceloven sørge for, at borgeren får den hjælp, der er truffet afgørelse om, og at leverandørerne af opgaven lever op til den standard og de mål, man lokalpolitisk har fastlagt. Det er også kommunalbestyrelsens ansvar at sikre, at kosten til borgeren opfylder den enkeltes behov og har den rette næringsværdi.

Det er op til kommunalbestyrelsen at beskrive, hvad et måltid er, samt hvad der er det kommunale serviceniveau på området. Der er ikke i serviceloven fastsat krav til råvarer m.v., herunder om kød er rituelt-slagt eller ej.

Madservice kan gives uanset, hvilken form for bolig modtageren har. Der kan således gives madservice til personer, der bor i egen bolig (lejlighed eller hus), ældre-/plejeboliger efter lov om almene boliger mv., plejehjem og beskyttede boliger, boformer efter servicelovens §§ 107-110, bofællesskaber, kollektivboliger og ældrekollektiver mv.

Hertil kan dog bemærkes, at det kommunale serviceniveau gerne må omfatte tilbud ud over det lovpligtige tilbud efter serviceloven.”

Endelig har Undervisningsministeriet oplyst følgende som svar på høringen:

”Det følger af folkeskolelovens § 40 stk. 2, nr. 7, at kommunalbestyrelsen på et møde træffer beslutning om frivillige madordninger, herunder madordninger i skolefritidsordninger. Kommunalbestyrelsen beslutter, om madordningerne etableres med fuld forældrebetaling eller gennem kommunale tilskud med hel eller delvis fri forplejning, og kan fastsætte nærmere rammer for ordningerne.

Det følger videre af folkeskolelovens § 44, stk. 9, at hvis kommunalbestyrelsen har truffet beslutning om, at der kan tilbydes madordninger, træffer skolebestyrelsen beslutning om, hvorvidt der skal oprettes en madordning på skolen, herunder i fritidsordningen. Skolebestyrelsen fastsætter principper for madordningen inden for de rammer, som kommunalbestyrelsen har fastsat. Madordninger kan alene være et tilbud til forældrene.

Det er således op til kommunalbestyrelsen og skolebestyrelsen at fastsætte rammer for madordninger.”

Med venlig hilsen

Simon Emil Ammitzbøll-Bille